

Oči, oči, čierne oči, čo mám s vami robiť? Zúfalstvo liberálov nad Markom Rupnikom, pokoncilovej superstar katolíckeho umenia

Jozef Duháček

30. októbra 2023 ✚ Cirkev ✚ Komentár

Sú to oči – napuchnuté, tmavé a nemilosrdné – to je prvá vec, ktorá upúta človeka na mozaikách a obrazoch Marka Rupnika, ktorý bol až do nedávna číslo jedna vo svete moderného katolíckeho výtvarného umenia.

Možno ste o ňom nepočuli, ale jeho obrazy ste určite videli. Marko Rupnik je 68-ročný kňaz a (bývalý) jezuita zo Slovinska, ktorý je známy v liturgických kruhoch aj v celej Európe svojou umeleckou prácou – inštaloval mozaiky v desiatkach významných kaplniek v Európe, vrátane jednej vo Vatikáne a vo viacerých aj v Spojených štátoch. Rupnik je riaditeľom *Centro Aletti*, inštitútu založeného v 90. rokoch pri Pápežskom východnom inštitúte ako centrum umenia, teológie a kultúry. Rupnik je často pozývaným rečníkom o katolíckych otázkach v Európe a každý týždeň dáva na YouTube video vysvetľujúce nedeľné čítania. V roku 2020 kázal pôstne meditácie pre kňazov pôsobiacich vo Vatikáne, sám sa stretol s pápežom Františkom a získal čestný doktorát na katolíckej univerzite v Brazílii.

Ilustračný obrázok, zdroj: wikimedia commons a youtube.com, koláž Christianitas.sk

Superstar

Je dôležité si uvedomiť, jeho nesmierny význam ako verejnej osobnosti, umeleckého predstaviteľa pokoncilového režimu. Jeho obrázky sú zlatým štandardom pre „ikonografiu“ a oficiálne propagované, vatikánsku estetiku. Je to Pablo Picasso pokoncilovej Cirkvi.

Jeho mozaiky sa nachádzajú na fasádach a interiéroch niektorých z najdôležitejších kostolov v katolíckom svete, vrátane Lúrd, Fatimy a miesta odpočinku Pátra Pia; sú vytlačené na obálkach oficiálnych katolíckych publikácií, na oltárnych misáloch, liturgických rúchach a závesoch, v časopisoch a informačných bulletinoch.

Ak ste za posledných desať rokov navštívili akúkoľvek liturgickú akciu *Novus Ordo*, poznáte ho. Je to akoby „oficiálne“ umenie Novej paradigmy. Diecézne projekty s impozantnými byrokratickými menami ako „Misia Cirkvi v modernom svete vo svetle Druhého vatikánskeho koncilu“, radi používajú jeho práce na ilustráciu svojich webových stránok a letáčiky, ktoré sa rozdáva pri kostolných dverách. Rupnik, je prominentným hlásateľom Novej paradigmy, hlavným hráčom v šírení jej myšlienok medzi bežnými katolíckymi a to najmä v

Taliansku, kde (donedávna) žil.

Spomínate si na Rok milosrdenstva 2015 – 2016 a logo, ktoré viselo v každom z našich kostolov zobrazujúce podivnú dvojhľavú a trojkú postavu? Veľké a neľudské oči hľadajú z mozaikových stien niektorých z najobľúbenejších svätých katolíckeho sveta. V Amerike ich volajú „roswellské oči“. Pri meste Roswell sa vraj kedysi údajne zrútil lietajúci tanier a po internete kolujú zaručene „pravé“ videá s pitvou mimozemského pilota, ktorý ma presne takéto čierne vyvalené oči. Dobro, Pravda a Krása sú tri transcendentálne, ktoré prekračujú – transcendujú hranice priestoru, času, prekračujú hranice medzi pozemským svetom a Nebeskou ríšou. Katolícke kostoly postavené a dekorované v storočiach, ktoré sa dnes označujú ako doba temna, alebo temný stredovek však aj dnes udivujú návštevníka množstvom krásy, ktorú umelci minulosti vytvorili, aby tak oslávili Boha a uctili si Ho. Po celé desaťročia sa návštevníci mnohých svätých miest čudovali, prečo to bol práve slovinský jezuita menom Marko Rupnik – ktorý dostal právo vtlačiť kamenný výraz neľudských očí do tváří blahoslavenej Panny Márie a samotného Krista.

Čo charakterizuje jeho umenie? Detinskosť. Zámerne má pôsobiť „primitívne“ ako umelecké dielo z tretej triedy v materskej škole: svetlé farby vo veľkých blokoch, rozkolísané, nerovnomerné alebo nepravidelné línie a uhly, vizuálna nesúdržnosť a len hmlisto reprezentatívne – ako keď deti maľujú neobratne kostrbatých panáčikov a hovoria – to je otec, to je mama. To ladí s dekadenciou konca 60. rokov 20. storočia, ktoré poznačilo odmietanie predchádzajúcich štandardov správania a osvojenie si infantilného, grobianskeho a bezstarostného prístupu k životu vrátane náboženstva.

Stojí za zmienku, že všetok vizuál ohľadom práve skončenej Synody, fyzický aj virtuálny je vypracovaný v tomto štýle. Parodicky detinská a nesúrodá estetika.

The Best of Sixties

Je to štýl, ktorý prišiel do módy v sekulárnom svete – väčšinou vo vydavateľstvách a reklame – v 60. rokoch a na konci 70. rokov už bol preč. Lenže na konci 60. rokov započala „pokoncilová obnova Cirkvi“ a zdá sa, že tento vizuálny koncept sa trvalo vtlačil do tváre pokoncilovej Cirkvi, ktorej kňazi práve vtedy s úľavou hádzali na oheň ťažké brokátové ornáty zdobené zložitými výšivkami a vymenili ich za vzdušné polyesterové plachty s modernými ilustráciami. Položili tak základ ornátom s dúhovou vlajkou, prípadne ornátom so sexi leopardím dekorom.

Všadeprítomnosť tohto štýlu v katolíckych inštitúciách ešte aj v roku 2023 ma slúžiť ako vizuálny signál, že myšlienky, estetika a zámery 60. rokov budú s nami natrvalo. *Viva la Revolucion!* To je posolstvo vládnuceho režimu, ktorého proponenti často nariekajú, že odkaz koncilu nebol doposiaľ všeobecne prijatý. A hoci mládež na takúto infantilnú, prázdnu a v princípe nekatolícku „obnovu“ z roku 1969 reagovala masívnym exodom z kostolných lavíc a aj z Cirkvi ako takej, v elitných spolkoch katolíckych intelektuálov, vo vedení diecéz, katolíckych škôl a predovšetkým v samotnom Vatikáne panuje skalopevná viera, že práve toto urobí vieru platnou a prístupnou dnešnému človeku.

Pamätáte si Františkovu výzvu mladým „Hagan lio“? (Robte hluk/neporiadok?) Rupnikove umenie je stelesnením neporiadku – neusporiadané umenie a neusporiadaný životný štýl, neusporiadaná teológia a neusporiadaná psychológia.

Väčšina ľudí s normálnou myslou sa pozerá na jeho mozaiky a má nejasný pocit nesprávnosti a nepokoja. Pokúšajú sa vyzeráť ako byzantské ikony, ale cítime že nie sú – čierna prázdnota v mimozemských očiach je očividný a najzrejmější aspekt ich nesprávnosti.

Hillary Whiteová vo svojej peknej analýze Rupnikovho umenia hovorí:

To nie je imitácia byzantského umenia; je to jeho paródia, výsmech v očiach postrenesančného Západu z „primitívnosti“ gréckych ikon. Je to dielo človeka s chorou myslou a neusporiadanou vôľou, ktorý sa vysmieva a zosmiešňuje svojich predchodcov a tých, ktorí sú lepší od neho. Byzantské umenie má v úmysle sprostredkovať sväté, dobré a pravdivé precíznym vizuálnym jazykom, hoci snád' vyzerá trochu hrubo, pretože stále rešpektuje tisícročný kánon, niet v ňom ani trochu z Rupnikovského výsmechu.

Bližší pohľad na liturgické umenie pokoncilového obdobia – nielen na malby, sochy a mozaiky, ale aj na oltáre, rúcha, architektúru, vybavenie kostolov, všetko na jedno kopyto. Štýl vynájdený koncom 60. rokov a zavedený v Cirkvi v rovnakom čase a z rovnakého dôvodu ako nový liturgický obrad.

Špecifickým cieľom je prekračovať hranice, vyvádzať z miery a rovnováhy. Všetko musí byť asymetrické, formy, ktoré spolu nemajú žiaden vzťah, línie, ktoré nikam nevedú a náhle končia, ktoré sú dvojité alebo trojité, ale nikdy nie rovnobežné, rohy a uhly, ktoré sa nestretávajú, nepravidelné hrany, ktoré nevykazujú koherentné formy, a rohy, ktoré nikdy nie sú hranaté. Ale tak sa to navonok neprezentuje. Hovorí sa, že ide o „aktualizáciu“ byzantského kresťanského sakrálneho umenia a očakáva sa, že si to nevšimneme.

Ale skutočné byzantské kresťanské posvätné umenie je také presné, že je možné ho zmapovať matematicky. Odchýlky od presných kánonov a pravidiel sa pripúšťajú len, pokiaľ sa im naozaj nedá vyhnúť. Byzantskí umelci sa snažili prispôbiť svoje diela presnému ideálu, nie ho zámerne rozvracať. (<https://remnantnewspaper.com/web/index.php/articles/item/6733-who-is-marko-ivan-rupnik-why-did-the-bergoglians-shelter-him>)

Škandál

Pochybnosti o jeho umeleckej kvalifikácii sa teraz zmenili vo vyslovený odpor. Rupnik (68) bol vierohodne obvinený z viacerých prečinov groteskného sexuálneho zneužívania. Rehoľné sestry, ktoré patrili do komunity, ktorú založil v osemdesiatych rokoch, tvrdia, že trpeli tak ohavné útoky z jeho strany, že známy katolícky spravodajský kanál *The Pillar*, pod článkami s touto témou uverejnil varovanie, že ide graficky znepokojujúci obsah.

V decembri 2022 sa ukázalo, že Rupnik bol exkomunikovaný, pretože v spovednici rozhrešil ženu, s ktorou súložil, čo je mimoriadne závažný delikt, ktorý bol kedysi ale aj dnes, v uvoľnenej dobe, kedy je dovolené takmer všetko, okrem tradičného katolicizmu – prísne a rýchlo stíhaný. Jezuiti vykonali vyšetrovanie, ako sami opísali „príšerných“ obvinení, ktoré vzniesli sestry, ktoré naverboval – rehoľníčky vo všetkom okrem mena – a vylúčili ho zo svojho rádu.

To bol však len začiatok verejného škandálu. Dnes hrozí, že stiahne a pohltí aj samotného pápeža. Na Františka, ktorý odštartoval Synodu biskupov a laických aktivistov, ktorá nadšene kráča smerom k pozdvihnutiu úlohy žien v Cirkvi, sa znieslo obvinenie (zatiaľ ešte nie formálne), že osobne chránil tohto sadistického klerikálneho zneužívateľa žien.

V októbri 2018 prišlo do Ríma na Rupnika udanie, že v sviatosti pokánia rozhrešil od hriechu svoju sexuálnu partnerku. V máji 2020 bol exkomunikovaný. Je zaujímavé, že uprostred exkomunikačného procesu bol Rupnik pozvaný dávať pôstne duchovné cvičenia v pápežskom apoštolskom paláci.

Jezuitský rád až spätne priznal, že v tej dobe bol Rupnikovi uložený zákaz verejnej činnosti. Napriek tomu kázal, dával meditácie a prijal čestný doktorát. Jezuiti tiež priznali, že sankcie proti Rupnikovi neboli verejne komunikované, čo býva zvykom v prípade, že nejaký kňaz dostane zákaz činnosti. Prečo? Aký inak má taká sankcia zmysel? Aká unikátna ukážka prezumpcie nevinoty sa to ponúka nášmu duchovnému zraku, kiezby Apoštolský stolec takto postupoval vždy a všade. Mesiac po vyhlásení bola jeho exkomunikácia zrazu zrušená, pretože „robil pokánie“.

Začiatkom decembra 2022 talianske katolícke blogy odhalili, že už v deväťdesiatych rokoch sestry patriace do slovinskej komunity *Loyola* Rupnika obvinili zo zneužívania. Jezuitský rád bol nútený priznať, že v roku 2021 postúpil tieto obvinenia, pekne dlho odležané v ich archíve – a tým aj premlčané – Dikastériu (predtým kongregácia) pre náuku viery, ktoré stráži doktrínu a sexuálnu morálku. Dikastérium odmietlo zrušiť premlčaciu lehotu, čo by umožnilo stíhať Rupnika za údajné sexuálne zneužitia. Mohlo by to urobiť, keby bol pápež súhlasil. Taký súhlas by bol tiež v súlade s jeho verbálne deklarovaným rozhodným bojom proti sexuálnym predátorom v kňazských sutanách.

18. decembra 2022 jedna z Rupnikových údajných obetí, 58-ročná bývalá sestra z *Loyoly*, ktorá vystupuje ako „Anna“, vyšla na verejnosť so svojim „grafickým a znepokojujúcim obsahom“. Tvrdila, že jej zneužívanie začalo tým, že ju kňaz bozkával na ústa a „povedal mi, že takto pobožkal oltár, kde slávil Eucharistiu“.

Neskôr tvrdila, že „začal byť agresívnejší: pamätám si veľmi násilnú masturbáciu..., počas ktorej som prišla o panenstvo, čo viedlo k naliehavému požadovaniu orálneho styku.“

Podľa Anny mal Rupnik na začiatku 90. rokov zneužiť 20 sestier.

Dôležité je aj Annino tvrdenie, že zneužívanie pokračovalo v Rupnikovom novom štúdiu v Ríme, v *Centro Aletti*, kde sa vyrábajú jeho strašidelné mozaiky. Talianskym novinám *Domani* povedala:

„*Tam ma otec Marko požiadal o sex v trojici s inou sestrou z komunity, pretože sexualita musela byť podľa jeho názoru oslobodená z pút, na obraz Svätej Trojice...*“ Prezradila tiež, že v decembri 2021 ona a ďalšie údajné ženské obeť predložili svoje svedectvo Dikastériu pre náuku viery. Z Vatikánu však neprišla žiadna odpoveď.

Jezuitský rád Rupnika vylúčil v júni tohto roku, pretože posúdil „*stupeň dôveryhodnosti toho, čo bolo oznámené alebo dosvedčené, ako veľmi vysoký*“. Po takmer 30 rokoch nevyšimavosti a ignorácie.

Ako Cirkev rieši obvinenie z „rozhršenia spolupáchateľa“?

Takéto obvinenie je v Cirkvi klasifikované ako „závažný delikt“ a musí sa riešiť za účasti Dikastéria pre náuku viery.

Ak biskup alebo rehoľný predstavený dostane takéto obvinenie voči kňazovi, má viesť takzvané „predbežné vyšetrovanie“, v ktorom by sa mal „opatrne osobne alebo prostredníctvom inej vhodnej osoby informovať o skutočnostiach, okolnostiach a

pripísateľnosti“ podľa cirkevného kánonického práva.

Ak biskup alebo predstavený rozhodne, že obvinenie má „aspoň zdanie pravdivosti“, mal by všetky informácie poslať Dikastériu pre náuku viery spolu s listom nazývaným votum, v ktorom zhodnotí svoje vnímanie prípadu. Dikastérium má potom niekoľko možností.

Môže rozhodnúť, že prípad nemá opodstatnenie a odmietnuť ho. Môže nariadiť trestný proces – súdny proces alebo niečo podobné – na diecéznej úrovni, alebo môže viesť súdny alebo administratívny proces na vlastných úradoch s vlastným personálom.

Alebo, ak sa fakty prípadu zdajú úplne jasné, môže vyhlásiť trest – v tomto prípade exkomunikáciu – pomocou mimosúdneho dekrétu – čo znamená, že už nebude prebiehať žiadny ďalší proces.

Ak je vyhlásený trest, môže byť odpustený alebo zrušený, ak sa osoba kajala a dostatočne sa zaoberala škandalom alebo ujmu spôsobenou svojím konaním, alebo má plán, ako tak urobiť.

V Rupnikovom prípade existuje niekoľko možností:

Je možné, že jezuiti predbežne vyšetrili obvinenie z pokusu o rozhrešenie a počas tohto vyšetovania kňaz priznal svoju vinu a oľutoval. Ak by sa tak stalo, trest mohol byť vyhlásený a následne odpustený prakticky v rovnakom čase.

Je tiež možné, že jezuiti urobili predbežné vyšetovanie a kňaz svoju vinu nepriznal. Ale v takom prípade by bol trest vyhlásený po nejakom procese alebo mimosúdnym dekrétom a Rupnik následne dostatočne oľutoval, aby dosiahol, aby Dikastérium zrušilo exkomunikáciu.

V oboch prípadoch, keď sa objavili nové obvinenia zo zneužívania, zdá sa, že Rupnik už bol ľutoval, že mal sexuálny styk s inou osobou, a potom sa pokúsil spolupáchateľa rozhrešiť.

The Pillar hovorí, že nie je dôvod si myslieť, žeby bol pápež František priamo zapojený do niektorého z týchto procesov – ale sám Sosa povedal, že si „vie predstaviť“, že pápeža o problémoch informovali predstavitelia Dikastéria, najmä jezuita kardinál Luis Ladaria.

Skutočnosť, že Rupnik bol exkomunikovaný v roku 2019, vyvoláva otázky o rozhodnutí Vatikánu povoliť Rupnikovi kázať v roku 2020 pôstnu meditáciu pre kňazov pôsobiacich v Rímskej kúrii, vrátane pápeža Františka a Ladariu.

Napriek exkomunikácii povolila Svätá stolica Rupnikovi aj vytvorenie loga pre Svetové stretnutie rodín v roku 2022, ktoré organizuje Dikastérium pre laikov, manželstvo, rodinný život a mládež. Zatiaľ čo Rupnik čelil zákazu verejného pôsobenia, objavil sa vo videách a iných propagačných materiáloch propagovaných dikastériom, čo vyvolávalo otázky o tom, ako predstavitelia Vatikánu – vrátane pápeža Františka – reagovali na sankcie a obmedzenia uvalené na Rupnika.

Ale František do prípadu predsa len vstupuje. V januári poskytol rozhovor, v ktorom súčasne tvrdil, že v obvineniach proti Rupnikovi urobil **procedurálne rozhodnutie**, ale že „**s tým nemá nič spoločné**“ (tzn. s prípadom Rupnik).

Vatikánsky korešpondent Christopher Altieri z *Catholic World Report* poukázal na to, že obe tieto vyhlásenia nemôžu byť pravdivé. Povedal, že „vyšší klerici z Františkovho okolia naznačujú, že s

vedením tohtoprípadu mal František spoločné takmer všetko“. Možno sú to klebety a nepodložené špekulácie, čo pri rastúcom počte pontifikových neprajníkov pokojne môže byť pravda, no žiadalo by sa, aby kúria reagovala a tieto podozrenia dôrazne vyvrátila.

Zahmlievanie

Christopher Altieri z tiež píše:

Zakaždým, keď sa o prípade dozvieme niečo nové, pozorujeme stále menej transparentnosti a ochoty férovo ho riešiť. Existuje jemný rozdiel medzi „zakrývaním“ a mlčaním, čo Arturo Sosa – generálny predstavený Spoločnosti Ježišovej – ukázal hneď, keď problém vyubľal na verejnosť. Reakcia jezuitov na tento nevýslovne hrozný prípad bola príšerná, odporná a strašná.

Jedna z tých, čo vzniesli obvinenia tvrdí, že jezuiti o tom vedeli už v 90. rokoch: Francisco Egaña SJ dostal sťažnosti na Rupnikovo správanie najneskôr v roku 1998. O veci mal podľa nej vedieť aj Tomáš Špidlík SJ, ktorý bol v predstavenstve centra Aletti. (

<https://www.pillarcatholic.com/p/descent-into-hell-an-alleged-rupnik-victim-speaks-out>)

„Prípad o. Marka Rupnika, ktorý sa minulý týždeň dostal na verejnosť (tzn. prvý decembrový týždeň.),“ povedal o. Sosa, „je dobrým príkladom toho, koľko sa toho ešte musíme naučiť, najmä o utrpení ľudí.“

Úprimný pozorovateľ môže rozumne dospieť k záveru, že klerici – vrátane vyšších jezuitov a medzi nimi aj tých v Apoštolskom paláci – sa stále snažia zdokonaľiť postup, ktorý použili v prípadoch od Maciela cez McCarricka až po Danneelsa (ktorý prosil dieťa, ktoré zneužil jeho strýko kňaz, aby nešlo na políciu, a potom pápež František vymenoval Daneelsa na Synodu o rodine), v prípade Delfta <https://catholicherald.co.uk/could-financial-scandal-isolate-the-holy-see/> (riaditeľa Caritas, ktorý zneužíval chlapcov) a prípade Leatherbyho

<https://catholicherald.co.uk/jeremy-leatherby-details-emerge-of-charges-against-excommunicated-priest/> (ktorého scenár sa strašidelne zhoduje s Rupnikovým) a... preboha, ešte koľko ďalších?

V roku 2018 pápež František povedal, že je „súčasťou problému“, ktorý sužuje Cirkev. Človek je v pokušení povedať, sic et simpliciter, že dnes je problémom František. Napriek tomu to nie je len František. Kultúra riadenia v Cirkvi bola veľmi dlho prehnitá. Teraz sa zdá, že korupcia preniká celým riadiacim aparátom Cirkvi.

*V posledných mesiacoch držali v Ríme obavy z toho, čo všetko pápež vedel, pod pokrievkou. Liberálni členovia vatikánskeho tlačového úradu, odmietajú klásť nepríjemné otázky, aby odpovede nenarušili Synodu. Avšak nedávno sa ich stratégia rozpadla, keď Rímska diecéza vydala vyhlásenie o svojom vyšetrovaní *Centro Aletti*, miesta, kde sa mala odohrávať veľká časť Rupnikových sexuálnych avantúr.*

*Ed Condon, redaktor *The Pillar*, vo svojom texte hovorí, že vyhlásenie blahoželalo *Centro Aletti* k „udržiavaniu zdravého komunitného života bez akýchkoľvek kritických problémov“ a ocenilo jeho členov za „zachovanie mlčania o množstve obvinení, že Rupnik duchovne a sexuálne zneužíval ženy, vrátane otvorene svätokrádežných sexuálnych aktov“. Čo je však úplne bizarné, že sa tam naznačuje (ale bez vysvetlenia prečo), že Rupnik nemal byť exkomunikovaný za zneužitie spovednej moci, z ktorého bol uznaný vinným.*

Takéto niečo je ťažko prijať a Condon – vždy lojálny pápežovi Františkovi – si kladie otázku, či František nezasahoval do vyšetrovania „*v prospech muža obvineného z pravdepodobne oveľa otrasnejších zločinov, než boli notoricki známi sexuálni predátori, ktorých sa za posledné roky podarilo verejne odhaliť a zbaviť cti*“ (ako napr. kardinál McCarrick). Päť údajných Rupnikových obetí na vyhlásenie Rímskej diecézy prudko zareagovalo a povedalo, že je to „výsmech“ ich bolesti.

Ľavicový redaktor *La Croix*, Robert Mickens, kritizoval clonu úctivého ticha, keď na obvyklej tlačovej konferencii v lietadle, pri návrate z Marseille, nikto z novinárov nepoložil Františkovi „najdôležitejšiu otázku jeho pontifikátu“. Keďže Mickens horlivo podporuje aj tie najrozpornejšie zákroky pápeža proti konzervatívcom, zdá sa, že aj v liberálnom svete pohár trpezlivosti už pretiekol.

Sledujeme tu pomalé spájanie kúskov mozaiky do celistvého obrazu? Nebude na nás z neho hľadieť trojoká dvojhľavá postava?

Odmontovať mozaiky? Nie!

Hillary Whiteová svoj článok uzatvára tvrdením, že Marko Rupnik je chránený a protežovaný režimom, lebo stelesňuje estetické ciele pokoncilovej Cirkvi a jeho odsúdenie by bolo verejnosťou chápané ako odsúdenie pokoncilovej estetiky.

Potom neprekvapuje, že Vatikán, ako napísala na Twitteri Diane Montagnaová, nemá v úmysle podporiť stiahnutie jeho mozaik z miest, kde sú použité. „*Stretnutie najvyšších predstaviteľov vatikánskeho Dikastéria pre komunikáciu dospelo k záveru, že nič nebráni tomu, aby sa Rupnikove mozaiky ďalej používali. Dielo musí stáť na vlastných zásluhách a malo by byť oddelené od osobného života umelca.*“

Čo nie je všeobecne známe, je, že Natasha Govekarová, Rupnikova žiačka a kľúčový člen jeho organizácie, je zamestnaná v Dikastériu pre komunikáciu ako „riaditeľka teologicko-pastoračného smerovania“.

Rupnikovo dielo je detskou rebéliou proti filozofickým základom kresťanského myslenia, celej metafyzike, ktorá hovorí, že skutočné veci sú skutočné a nepodliehajú našim osobným rozmarom a preferenciám. Nikoho by potom nemalo prekvapiť, že zvrátenosť týchto jeho umeleckých foriem sa vyrovnala aj iným druhom jeho zvrátenosti.

Rod Dreher napísal:

Všetci vedeli o tejto špinavosti. Všetci to vedeli. Ale Rupnik bol príliš dôležitý, aby niečo spravili. Z nejakého dôvodu boli jeho vesmírni mimozemskí svätci pre jezuitský rád a slovinských biskupov príliš cenní na to, aby ho brali na zodpovednosť – určite dôležitejší ako životy a duše tých úbohých žien, ktoré páter Rupnik podľa obvinení roky obťažoval a týral.

V určitom bode sa katolíci budú musieť naučiť, že manažmentu ich Cirkvi nemožno dôverovať. Musia ísť najprv na políciu a potom, samozrejme, do médií. Dobrá definícia skorumpovanej inštitúcie je, že to je inštitúcia, ktorej vodcovia vedia, že je skorumpovaná, ale nemôžu alebo nechcú s tým nič urobiť.

Nedávno som večeral s priateľom, ktorý je odpadlým katolíkom. Stále sa snažím vymýšľať spôsoby, ako ho povzbudiť, aby sa vrátil k praktizovaniu svojej viery, ale nakoniec som od neho dostal silný dôvod, prečo to neurobí: priateli sa s novinárom, ktorý veľa skúmal kultúru

sexuálnej korupcie vo Vatikáne. Novinár, ktorý je osobným priateľom môjho spolustolovníka, ho presvedčil, že budova najvyšších úrovní inštitucionálnej Cirkvi je prehritá až do špiku kostí. Tento dobrý človek, vychovaný ako katolík, a teraz otec malých detí, si drží odstup. Čo som mu mal povedať? Sám som stratil katolícku vieru z rovnakého dôvodu.

Tomuto nerozumiem. Po viac ako dvoch desaťročiach premýšľania nie som oveľa bližšie k pochopeniu ako na začiatku. Chápem, že muži (a ženy) sú hriešne stvorenia. Nečakám, že nejaká cirkev bude dokonalá. Dokonca chápem a akceptujem, že Boh pôsobí prostredníctvom padlých mužov a žien – ako ty a ja. Ale tomuto nerozumiem. Nechápem, ako môžu ľudia, ktorí zasvätili svoje životy službe Bohu a Jeho ľudu, žiť s vedomím, že mohli zastaviť ľudí ako otec Rupnik, ale neurobili to. Jediná odpoveď, s ktorou môžem prísť, je, že laikov nevnímajú ako skutočných, ale ako rekvizity pre skutočnú cirkev, ktorou je duchovenstvo. No a ešte niečo, čo mi raz povedal jeden dobrý kňaz v New Yorku: „Neveria v Boha.“

Zlí ľudia dokážu vytvoriť veľkolepé posvätné umenie. Vždy, keď som v Ríme, pravidelne navštevujem Caravaggiovo „Povolanie svätého Matúša“, ktoré visí v bočnej kaplnke v kostole svätého Ludovíta kráľa. Caravaggio bol chlípny, násilnícky muž, ale vedel maľovať ako anjel a Boh je oslavovaný prostredníctvom jeho obrazov. Možno aj duše, ktoré pozná iba Boh, boli povolané k obráteniu prostredníctvom rozjímania o Caravaggiových posvätných umeleckých dielach. (<https://www.theamericanconservative.com/the-abyssal-eyes-of-father-rupnik/>)

Katolícky publicista Damián Thompson tvrdí, že v minulosti sa prinajmenšom pri dvoch príležitostiach František pokúšal nevysvetliteľne (a neúspešne) chrániť svojich spojencov pred spravodlivosťou. Predtým, ako sa stal pápežom, si objednal správu, ktorej cieľom bolo zachrániť argentínskeho zneužívateľa detí Julia Grassiho pred väzením. <https://www.batimes.com.ar/news/argentina/popes-role-in-julio-grassi-abuse-case-in-spotlight.phtml> .

Pokúsil sa ochrániť aj argentínskeho predátora biskupa Gustava Zanchettu tým, že ho posunul na vyššie miesto vo vatikánskych financiách a odmietol dodať dokumenty požadované argentínskym súdom, ktorý nakoniec Zanchettu odsúdil do väzenia. Vyskytli sa aj ďalšie znepokojujúce epizódy. <https://www.dailymail.co.uk/news/article-6612203/Vatican-knew-Argentine-bishop-misconduct.html>

Qui bono?

Damián Thompson (<https://unherd.com/2023/09/can-the-pope-survive-the-rupnik-scandal/>) hovorí, že mu pred štyrmi rokmi jeden vysoký predstaviteľ v Ríme povedal, že nedokáže vysvetliť, prečo pápež podstupuje také šialené riziko v mene zločincov – pokiaľ by to neznamenal, že sa tým pokúša eliminovať iné, ešte väčšie riziko. Ale nemal, samozrejme, žiadne dôkazy a najvyšší pontifex má takú moc, že kľúčové informácie zostanú pod zámkom, kým bude František nažive. Šanca, žeby rezignoval ako Ratzinger, napriek tomu že ohľadom toho vypúšťal nejaké volavky, je veľmi malá. Jednou zo zvláštností katolíckeho kánonického práva je, že ak pápež oznámi svoju rezignáciu v reakcii na akýkoľvek tlak, vrátane škandálu, potom je jeho rezignácia automaticky neplatná.

Začína sa zdať, že napriek pokusu rozptýliť pozornosť nedávnym synodálnym cirkusom, Rupnik a jeho mozaiky s mimozemšťanmi tento pontifikát dočista zabili.

Spracované podľa: Unherd, The Pillar, LaCroix, American Conservative, Remnant Newspaper, Catholic Herald, Daily Mail, Buenos Aires Times, Catholic World Report

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/oci-oci-cierne-oci-co-mam-s-vami-robit/>